

Súd: Správny súd v Košiciach
Spisová značka: 21Sas/6/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0924100559
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 04. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Bc. Marián Haladej
ECLI: ECLI:SK:SpSKE:2025:0924100559.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Košiciach, sudcom Mgr. Mariánom Haladejom, v právnej veci žalobcu: A. B., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XX, XXX XX B., Slovenská republika, právne zastúpený: JUDr. Ing. Marcela Martinkovičová, advokátka, so sídlom Nám. Sv. Egídia 95, 058 01 Poprad, Slovenská republika, IČO: 50672720, proti žalovanému: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom ul. 29.augusta č. 8 a 10, 813 63 Bratislava, Slovenská republika, IČO: 30807484 o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo 21729-2/2024-BA zo dňa 13.06.2024, vo veci rozhodnutia o nároku na dávku v nezamestnanosti a jemu predchádzajúceho administratívneho konania, takto

rozhodol:

- I. Správnu žalobu z a m i e t a.
- II. Žalovanému n e p r i z n á v a voči žalobcovi právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Správnu žalobu zo dňa 20.08.2024 doručenu Správne mu súdu v Košiciach dňa 20.08.2024 sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 21729-2/2024-BA zo dňa 13.06.2024 (ďalej aj „preskúmané rozhodnutie“ alebo „žalované rozhodnutie“) ako aj rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky Poprad č. 3467/2024-PP-DvN zo dňa 22.03.2024 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“) a žiadal, aby správny súd zrušil žalované rozhodnutie a prvostupňové rozhodnutie a vrátil vec na ďalšie konanie.

2. Žalovaným rozhodnutím zo dňa 13.06.2024, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 21.06.2024, potvrdil prvostupňové rozhodnutie a zamietol odvolanie žalobcu vo veci nároku na dávku v nezamestnanosti. Sociálna poisťovňa, pobočka Poprad (ďalej aj „prvostupňový správny orgán“) rozhodnutím zo dňa 22.03.2024 rozhodol tak, že žalobcovi nepriznal nárok na dávku v nezamestnanosti podľa § 104 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) a podľa čl. 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia.

Administratívne konanie

3. Žalobca bol zaradený ako uchádzač o zamestnanie od 01.02.2024 v Slovenskej republike, následne si uplatnil nárok na dávku v nezamestnanosti, ktorá bola dňa 19.02.2024 doručená prvostupňovému správne mu orgánu. V žiadosti žalobca uviedol na príslušnom formulári skutočnosti ohľadom zamestnania v členskom štáte Európskej únie (v Rakúskej spolkovej republike), uviedol, že si neuplatnil nárok na dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte, nebol poberateľom dávky v nezamestnanosti v inom členskom štáte, neuplatnil si nemocenské, ošetrovné, materské, rodičovský príspevok, ani nebol poberateľom takejto dávky. V žiadosti predložil žalobca vyhlásenie na účely posúdenia zachovania centra záujmov, v ktorom uviedol, že pracoval v Rakúsku od roku 2019

do 31.01.2024, pričom každé 2 mesiace opakovane sa vracal na Slovensko na dobu 7 dní. Označil zamestnávateľa v Rakúsku, druh pracovného pomeru, ktorý bol uzavretý na dobu neurčitú, uviedol, že si neuplatnil nárok na dávku v nezamestnanosti v Rakúsku, ani po jeho skončení, nehľadal si zamestnanie na území Slovenskej republiky počas jeho pobytu v Rakúsku, uviedol, že v Rakúsku bol so svojím manželom, pričom býval v nájme, ubytovanie v Rakúsku nemenil. Na území Slovenskej republiky bol vlastníkom nehnuteľností, býval vo vlastnom byte. K žiadosti predložil výpis z listu vlastníctva, predložil pracovnú zmluvu z Rakúska, predložil formulár U002 záznam o poistení, výpis z informačného systému Sociálnej poisťovne s prehľadom zamestnávateľov.

4. Prvostupňový správny orgán vydal prvostupňové rozhodnutie, ktorým rozhodol, že žalobca nemal nárok na dávku nezamestnanosti podľa § 104 ods. 1 zákona o sociálnom poistení a podľa článku 61 nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „základné nariadenie“). V rozhodnutí prvostupňový správny orgán uviedol, že v rozhodnom období t.j. v posledných štyroch rokoch od 01.02.2020 do 31.01.2024 žalobca nemal na území Slovenskej republiky preukázanú žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti, bol zamestnaný v Rakúsku. Žalobca automaticky nemal nárok na dávku v nezamestnanosti na Slovensku, ak mal dobu poistenia nezamestnanosti získanú v inom členskom štáte. Na základe predložených podkladov prvostupňový správny orgán dospel k záveru, že žalobca si nezachoval centrum záujmov na území Slovenskej republiky, ale z dokazovania vyplynulo, že žalobca pracoval dlhodobo mimo územia Slovenskej republiky, kde sa zdržiaval, býval, trávil pracovný aj mimo pracovný čas, platil zákonné odvody a dane. Prvostupňový správny orgán uviedol na záver, že bolo potrebné považovať štát výkonu zárobkovej činnosti, za štát bydliska, na účely aplikácie článku 61 a 62 základného nariadenia. Pre účely posúdenia dávky v nezamestnanosti prvostupňový správny orgán uviedol, že nebolo možné ani počítať dobu poistenia v nezamestnanosti získanú z Rakúska, nakoľko žalobca neukončil pracovný pomer podľa slovenských právnych predpisov.

5. Voči predmetnému rozhodnutiu žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie zo dňa 19.04.2024, v ktorom nesúhlasil s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, toto rozhodnutie žiadal zrušiť a vrátiť vec prvostupňovému správneho orgánu na ďalšie konanie. V podanom odvolaní žalobca uviedol, že rozhodnutie bolo neurčité a nezrozumiteľné, nebolo možné z neho zistiť, prečo dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú zahraničí nebolo možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti, ako i nebolo možné zistiť, prečo nebolo zachované centrum záujmu na Slovensku. Vo vzťahu k zachovaniu centra záujmov, žalobca uviedol že na Slovensku mal nepretržitý trvalý pobyt, vlastnil nehnuteľnosť, za ktorú žalobca uhrádzal pravidelne mesačné platby za energie, platil poistenie, uhrádzal mesačné platby za služby mobilného operátora na Slovensku. Finančné prostriedky získané v zahraničí žalobca investoval na Slovensku, do rekonštrukcie a zveľaďovania nehnuteľností, ako i do kúpy osobného motorového vozidla. Dôkazom, že žalobca pôsobil len dočasne v Rakúsku, svedčí aj skutočnosť, že na území Slovenska žalobca mal celú rodinu t.j. dcéru, vnučku, ako i ďalších členov rodiny a priateľov. Žalobca argumentoval tým, že z väčšiu časť svojho aktívneho života trávil na Slovensku a len necelé 4 roky pracoval v zahraničí. Žalobca namietal, že pri posudzovaní bydliska ako i reálnych podmienok existencie bývania, nebolo v konaní vykonané žiadne dokazovanie. Mal za to, že skúmanie okolností uvedených v článku 11 nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a rady číslo 987/2009 (ďalej aj „vykonávacie nariadenie“) nemožno zúžiť len na posudzovanie dĺžky a stability zamestnania, ale je potrebné vziať aj ďalšie okolnosti v ich vzájomnej súvislosti. Žalobca predložil dôkazy svedčiace o jeho úmysle finančné prostriedky získané z jeho práce v zahraničí investovať do zlepšenia si životných podmienok na území Slovenskej republiky. Žalobca namietal, že rozhodnutie nevychádzalo zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, nebolo riadne zdôvodnené, bolo nepreskúmateľné v rozhodujúcich otázkach zachovania centra záujmu a zachovania bydliska. Žalobca odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 10Sžo/24/2014, podľa ktorého nebolo vykonané dostatočné dokazovanie a zohľadnené všetky okolnosti, ako i zohľadnené rodinné väzby žalobcu. Žalobca poukazoval aj na iné rozhodnutie Sociálnej poisťovne, kde bola priznaná dávka v nezamestnanosti. Ako prílohu k odvolaniu žalobca priložil fotokópiu osvedčenia o evidencii motorového vozidla, výpis z bankových účtov.

6. Žalovaný žalovaným rozhodnutím odvolanie zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. V žalovanom rozhodnutí žalovaný uviedol, že z predložených skutočností vyplynulo, že žalobca pracoval v Rakúsku a to od 2020 do roku 2024, na území Slovenska žalobca nemal získanú dobu poistenia v nezamestnanosti pre účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti. Pre účely posúdenia

nároku na dávku nezamestnanosti, žalovaný posudzoval zachovanie väzieb a bydliska na území Slovenskej republiky počas výkonu zamestnania na území Rakúska a to s odkazom na článok 61 ods. 1 základného nariadenia a zachovanie centra záujmov a bydliska žalobcu v zmysle článku 11 ods. 1 a vykonávacieho nariadenia. Vo vzťahu k dĺžke a trvalosti žalobcu na území Rakúska, žalovaný uviedol, že tento pobyt považoval za dlhodobý. Vo vzťahu k dĺžke trvania pracovnej zmluvy žalovaný posúdil predchádzajúci pracovný pomer žalobcu v Rakúsku ako dlhodobý a stabilne orientovaný na pracovný trh v Rakúsku. V Rakúsku bol žalobca spolu so svojím manželom, tam sa zdržiaval, na Slovensko sa vracal len na krátke obdobie. Žalovaný posúdil bytovú situáciu ako stabilnú a to s odkazom na to, že v Rakúsku pracovali žalobca a jeho manžel v podnájme, tento pobyt nemerili. Žalovaný vyhodnotil aj štát bydliska s poukazom na jeho daňové povinnosti, kde dane odvádzal v Rakúsku. Žalovaný uviedol, že s poukazom na všetky tieto skutočnosti vyhodnotil v súlade s článkom 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia väzby na Rakúsko silnejšie, ako na Slovensko, a teda posúdil vytvorenie centra záujmov žalobcu na území Rakúska. Vo svojom rozhodnutí taktiež uviedol, že nárok na dávku nezamestnanosti si žalobca mal prednostne uplatniť v štáte posledného zamestnania, čo je aj cieľom nariadenia, aby si osoby hľadajúce prácu, prednostne hľadali prácu v tom členskom štáte, v ktorom platili aj poistenie v nezamestnanosti. V rámci rozhodnutia žalovaný poučil žalobcu o možnosti exportu už priznanej dávky v nezamestnanosti do iného členského štátu. Vo vzťahu zmätenosti a neurčitosti prvostupňového rozhodnutia žalovaný uviedol, že nedostatok odstránil v rámci svojho rozhodnutia a to s poukazom na § 218 ods. 1 zákona o sociálnom poistení. V rámci rozhodnutia sa žalovaný vysporiadal s námietkou zachovania trvalého pobytu na území Slovenskej republiky, kde vysvetlil rozdiel medzi trvalým pobytom a bydliskom, vlastníctvom nehnuteľností na území Slovenskej republiky, prítomnosti rodinných príslušníkov žalobcu t.j. jeho plnoletej dcéry a vnučky, ako i ďalších skutočností a to hradenia poplatkov za služby mobilného operátora, zakúpenie automobilu, poistenia. Žalovaný sa v rozhodnutí vysporiadal s námietkou existencie iného rozhodnutia, v ktorom poukázal na individuálnosť rozhodnutia, pričom uviedol, že nie je možné zovšeobecniť každý jeden prípad, pretože v každom konaní sa vyskytla iná dôkazná situácia. Žalovaný prvostupňové rozhodnutie považoval za zákonné, preto odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie potvrdil.

Konanie pred správnym súdom

7. Žalobca proti žalovanému rozhodnutiu podal správnu žalobu zo dňa 20.08.2024, ktorá bola doručená Správneému súdu v Košiciach dňa 20.08.2024. V podanej správnej žalobe, žalobca argumentoval, že žalované rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia, je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, zistenie skutkového stavu nie je dostačujúce na posúdenie veci. K námietke nesprávneho právneho posúdenia žalobca uviedol, že počas pôsobenia v Rakúsku nemal trvalé bydlisko, býval iba v prenájme, nakoľko nemal tam úmysel sa usadiť na rozdiel od Slovenska, kde mal trvalý pobyt, mal svoje zázemie ako i stabilnú bytovú situáciu, čo aj v konaní preukázal vo vzťahu bydlisku žalobcu. Žalobca poukázal na to, že predložil listinné dôkazy svedčiace v prospech zachovania centra záujmu na Slovensku, tieto neboli vyhodnotené ako významné pre účely posúdenia dávky v nezamestnanosti, ďalej namietal, že nedošlo k dohode medzi inštitúciami v členských štátoch v otázke určenia skutočného miesta bydliska žalobcu. Vo vzťahu k námietke nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, žalobca uviedol, že žalovaný nevyhodnotil všetky kritériá jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti, najmä aké stanovisko zaujala príslušná inštitúcia v Rakúsku v otázke určenia bydliska žalobcu. Žalobca mal na zato, že žalovaná má najskôr osvedčiť centrum záujmov s príslušnou inštitúciou v Rakúsku, z listinných dôkazov, z úkonov žalobcu nesvedčia skutočnosti, že by počas zamestnania v Rakúsku mal úmysel zotrvať tejto krajine. Žalobca si zachoval pracovné, rodinné a osobné väzby na Slovensku počas práce v Rakúsku, o čom svedčia návštevy svojej rodiny počas pracovného voľna. Uvedené skutočnosti podľa názoru žalobcu boli porušením článku 61 a 62 základného nariadenia. V tejto súvislosti odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Sžso/5/2012, podľa ktorého mali správne orgány zistiť stav, tak aby neboli žiadne pochybnosti o tom, či žalobca mal zachované centrum záujmov na území Slovenskej republiky. Žalobca ďalej na namietal, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav s poukazom na povinnosť uvedenú v § 195 zákona o sociálnom poistení. Žalobca uviedol že dôkazy, ktoré predložil nesvedčia o jeho úmysle zotrvať v krajine, ale svedčia práve o úmysle zlepšiť si finančnú situáciu počas zamestnania v zahraničí, ušetriť čo najviac finančných prostriedkov a následne sa vrátiť na Slovensko a zvýšiť si svoju životnú úroveň. Tento nedostatok žalobca videl najmä v tom, že v rozhodujúcich otázkach hodnotenia centra záujmov bol skutkový stav nedostatočný pre rozhodnutie a neexistoval dostatok dôvodov, aby bol založený záver pre zachovanie centra záujmov v Rakúsku. V žalobe odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 10Sžso/24/2014, podľa ktorého mal správny orgán zisťovať ďalšie skutočnosti, vysvetlenia

a nemal vychádzať len z formalizovaného tlačiva bez uvedenia ďalších sú súvislosti, čo mohlo následne tvoriť ujmu na právach. Rozhodnutie žalovaného považoval za nesprávne, nezákonné, rozhodnutím a postupom správnych orgánov bol žalobca ukrátený na svojich právach, žiadal rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie, ako ich žiadal priznať právo na náhradu trov konania. K žalobe predložil žalované rozhodnutie, a prvostupňové rozhodnutie, pričom v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu nebol účastník konania žalobca.

8. Žalovaný sa podaním zo dňa 08.10.2024 vyjadril k podanej žalobe tak, že žalobu považoval za nedôvodnú a navrhol žalobu zamietnuť. Vo svojom vyjadrení uviedol podmienky vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti s poukazom na základné a vykonávacie nariadenie. Žalovaný podotkol, že žalobca ne získal potrebnú dobu poistenia v nezamestnanosti v Slovenskej republike podľa slovenských právnych predpisov, v posudzovanom období bol zamestnaný v Rakúsku. Rovnako ako v žalovanom rozhodnutí, žalovaný zhodnotil dĺžku a stálosť prítomnosti žalobcu v Rakúsku, povahu vykonávanej činnosti, dĺžku trvania pracovnej zmluvy, rodinné väzby, bytovú situáciu v Rakúsku a zachovanie bydliska pre daňové účely. Žalovaný uviedol, že žalobca mal v prvom rade povinnosť požiadať o dávku nezamestnanosti na území Rakúska, nakoľko tam platil dane, odvody a následne mohol požiadať o export takto priznanej dávky v nezamestnanosti do iného členského štátu, ak toto nevyužil, existuje tu práve inštitút, ktorý je však mimoriadny a ktorý umožňuje priznať dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte, za podmienky zachovania pevných väzieb v členskom štáte, kde si žiadateľ uplatňuje nárok na dávku v nezamestnanosti. Vo vyjadrení žalovaný uviedol, že samotný úmysel žalobca nezotrvať v Rakúsku by sa považoval za rozhodujúci iba v prípade, ak podľa vykonávacieho nariadenia by nebolo možné určiť jednoznačne miesto bydliska, v danom prípade bydlisko, ako širší pojem o trvalého pobytu, bolo ustálené v Rakúsku s poukazom na to, že tam žalobca pracoval, trávil svoj mimopracovný čas. Vo vzťahu k nedostatočne vykonanému dokazovaniu zo strany prvostupňového správneho orgánu, respektíve žalovaného, žalovaný uviedol, že je práve povinnosťou žalobcu označiť dôkazy, na preukázanie svojich tvrdení, žalobca neuviedol skutočnosti, ktoré by preukazovali rozpor so záverom žalovaného, rovnako nenavrhol ďalšie dôkazy. Žalovaný uviedol, že z vykonaného dokazovania vyhodnotil všetky skutočnosti komplexne vo vzájomnej súvislosti s ostatnými zisteniami. Dlhodobý pobyt žalobcu v zahraničí, stabilná pracovná situácia v zahraničí, prítomnosť najbližšej osoby manžela v Rakúsku, plnenie daňových a odvodových potom povinnosti svedčili v prospech zachovania záujmov v Rakúsku. Žalovaný rovnako uviedol, že nedošlo k zisťovaniu, respektíve k dohode medzi dotknutými inštitúciami (Slovenskej republiky a Rakúskej republiky), pretože príslušná inštitúcia v Rakúsku nemala dôvod posudzovať bydlisko žalobcu na Slovensku. Uvedené by nastalo vtedy, ak by príslušná zahraničná inštitúcia usúdila, že bydlisko žalobcu bolo na území Slovenska. Žalovaný považoval rozhodnutie žalovaného za správne a navrhol správnu žalobu zamietnuť.

9. K vyjadreniu žalovaného žalobca nevyužil svoje právo a nepodal vyjadrenie (nepodal repliku).

10. Vo veci bolo nariadené pojednávanie na deň 14.04.2025. Právny zástupca žalobcu i žalovaný boli na pojednávanie riadne predvolaní, právny zástupca žalobcu svoju neprítomnosť ospravedlnil podaním zo dňa 14.04.2025 a vyjadril súhlas, aby sa pojednávalo v jeho neprítomnosti, žalovaný ospravedlnil svoju neprítomnosť podaním zo dňa 21.03.2025 a súhlasil, aby sa pojednávalo v jeho neprítomnosti. Keďže na pojednávaní nebola prítomná ani verejnosť, správny súd konštatoval splnenie zákonných predpokladov (§ 137 ods. 3 SSP) na vyhlásenie rozsudku vyvesením jeho skráteného písomného vyhotovenia bez odôvodnenia na svojej úradnej tabuli.

Relevantné právne predpisy

11. Podľa § 6 ods. 2 písm. c) zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku v platnom znení (ďalej len „SSP“) správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách v sociálnych veciach.

12. Podľa § 135 ods. 1 SSP na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia alebo vydania rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy.

13. Podľa § 199 ods. 1 písm. a) SSP sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Sociálnej poisťovne.

14. Podľa § 104 ods. 1 zákona o sociálnom poistení v znení účinnom v rozhodnom čase poistenec má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky.

15. Podľa čl. 2 ods. 1 základného nariadenia toto nariadenie sa vzťahuje na štátnych príslušníkov členského štátu, osoby bez štátnej príslušnosti a utečencov, ktorí majú bydlisko v členskom štáte a podliehajú alebo podliehali právnym predpisom jedného alebo viacerých členských štátov, ako aj na ich rodinných príslušníkov a ich pozostalých.

16. Podľa čl. 61 ods. 1 základného nariadenia príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje.

17. Podľa čl. 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia nezamestnaná osoba uvedená v prvej a druhej vete odseku 2 [Úplne nezamestnaná osoba, ktorá počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, mala bydliska v členskom štáte inom, ako je príslušný štát a ktorá má naďalej bydliska v tomto štát] poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.

18. Podľa čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov;

b) situáciu dotknutej osoby vrátane:

i) povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy;

ii) jej rodinného stavu a rodinných väzieb;

iii) vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti;

iv) v prípade študentov zdroja ich príjmov;

v) jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná;

vi) členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

19. Podľa čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

20. Podľa § 199 ods. 3 SSP ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie v sociálnych veciach ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

21. Podľa § 190 SSP ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

Právny názor správneho súdu

22. Správny súd v Košiciach ako vecne a miestne príslušný správny súd v konaniach o žalobách v sociálnych veciach, po konštatovaní, že správna žaloba bola podaná oprávnenou osobou, včas, preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a postup, ktorý mu predchádzal (vrátane prvostupňového) nielen v rozsahu a dôvodov uvedených v žalobe, ale aj nad rozsah žalobných bodov, keďže sa jedná o správnu žalobu v sociálnych veciach fyzickej osoby, kedy správny súd nie je viazaný žalobnými bodmi v zmysle § 203 ods. 2 SSP a § 134 ods. 2 písm. d) SSP a v nadväznosti na jej dôvody a na požiadavky zákonnosti rozhodnutia vydaného orgánom verejnej správy, súdny prieskum zákonnosti napadnutého rozhodnutia zamerával predovšetkým na posúdenie, či toto bolo vydané v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, či vychádza zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu

veci a či je jeho výrok dostatočne a zrozumiteľne odôvodnený a dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná.

23. Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní. Úloha súdu v správnom súdnictve nie je nahrádzať činnosť orgánov verejnej správy pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda v tom, či príslušné orgány verejnej správy pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Úlohou súdu je posudzovať, či si orgán verejnej správy zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie obsahovalo zákonom predpísané náležitosti. Zákonnosť rozhodnutia je podmienená zákonnosťou postupu orgánu verejnej správy predchádzajúcemu vydaniu rozhodnutia (napríklad rozsudok NS SR sp. zn. 2Sžo/32/2014 z 28.09.2015).

24. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či sú takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Súd preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. Právnym posúdením je činnosť, pri ktorej sa zo skutkových zistení vyvodzujú právne závery a aplikuje sa konkrétna právna norma na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak sa nepoužil správny právny predpis alebo ak sa síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne sa interpretoval alebo ak sa zo správnych skutkových záverov vyvodili nesprávne právne závery. Na tomto mieste je vhodné uviesť, že súd musí nielen rešpektovať právo, ale jeho výklad a aplikácia musia smerovať k spravodlivému výsledku. Súdu prislúcha, aby sa zaoberal otázkou, či mechanická a formalistická aplikácia zákona bez ohľadu na zmysel a účel zákonom chráneného záujmu, nemôže priniesť absurdné následky a v prípade, že tomu tak je, aby takúto interpretáciu zákona odmietol a zvolil výklad v duchu zákona.

25 . Predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým nebol priznaný žalobcovi nárok na dávku v nezamestnanosti. V predmetnom konaní nebolo medzi účastníkmi sporné, že žalobca si požiadal o dávku nezamestnanosti na území Slovenskej republiky a nezískal podľa § 104 ods. 1 zákona o sociálnom poistení na Slovensku potrebné obdobie poistenia v nezamestnanosti. V rozhodnom období, tak ako je uvedené vyššie, pred podaním žiadosti o priznanie nároku na dávku nezamestnanosti, bol zamestnaný v inom členskom štáte, konkrétne v Rakúsku a teda podľa článku 2 základného nariadenia sa na žalobcu vzťahujú koordináčne pravidlá základného nariadenia, podľa ktorého cezhraničný pracovník má síce v zásade (prioritne) nárok na dávku v nezamestnanosti podľa právnych predpisov toho členského štátu, v ktorom bol naposledy zamestnaný (v danom prípade Rakúskej republiky), čo je vyjadrením zásady, že každý členský štát znáša v zásadne náklady na dávky v nezamestnanosti len takej osoby, ktorá do jeho systému sociálneho zabezpečenia aj prispievala, avšak keďže toto základné nariadenie súčasne umožňuje, aby na účel posúdenia nároku na dávku v nezamestnanosti u cezhraničného pracovníka, ktorý o jej priznanie požiadal na území svojho domovského členského štátu, v ktorom nebol naposledy zamestnaný (v danom prípade Slovenská republika), bolo možné do doby poistenia v nezamestnanosti započítať aj doby poistenia dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek iného členského štátu (v danom prípade Rakúskej republiky). Spornou v tomto prípade bola otázka, či si žalobca počas doby poistenia v nezamestnanosti v Rakúsku zachoval na území Slovenska požiadavku „bydliska“ a zachoval si centrum záujmov na Slovensku.

26. Žalobca v podanej správnej žalobe argumentoval pojmom bydlisko, pričom je nutné podotknúť, že tento pojem bližšie konkretizoval žalovaný a rovnako, opakovane o tom rozhodol aj Najvyšší správny súd SR. V zmysle únieového práva nemožno chápať „bydlisko“ zúžene ako miesto, kde má dotknutá osoba (cezhraničný pracovník) trvalý alebo prechodný pobyt podľa vnútroštátnych predpisov Slovenskej republiky, pretože podľa čl. 1 písm. j) základného nariadenia pojem „bydlisko“ označuje miesto, kde dotknutá osoba zvyčajne býva a kde sa súčasne z tohto dôvodu nachádza aj obvyklé centrum jej záujmov. Pojem bydlisko je teda potrebné chápať v širších súvislostiach ako miesto, kde sa fyzická osoba trvale zdržuje, kde je centrum záujmov, kde býva, pracuje, trávi čas v mimopracovnom čase a podobne. Výpočet kritérií zohľadňovaných na posúdenie nie je taxatívny (nie je konečný) a v jeho rámci nie je určené ani žiadne ich preferenčné poradie a vo všeobecnosti sa zdôrazňuje povinnosť prihladiť

na špecifické okolnosti toho ktorého daného prípadu (Správny súd odkazuje na Rozhodnutie súdneho dvora EU C-90/97 zo dňa 25.02.1999).

27. Podľa cit. čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, až v prípade (t.j. až v druhom rade), keď posúdenie uvedených kritérií nevedie k určeniu skutočného miesta „bydliska“ dotknutej osoby sa subsidiárne (podporne) za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby vo vzťahu k uvedeným kritériám a to najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu. Úmysel dotknutej osoby je teda len subsidiárnym (druhoradým, podporným) spôsobom určenia jej bydliska, ak kritériá podľa cit. čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia nevedú k jeho jednoznačnému ustáleniu. Okrem toho tento úmysel dotknutej osoby sa posudzuje s ohľadom k objektívnym skutočnostiam a okolnostiam (t.j. či dotknutou osobou uvádzaný úmysel by vzhľadom k okolnostiam veci bol uveriteľným a presvedčivým pre kohokoľvek na veci nezainteresovaného) a nie iba vzhľadom na subjektívne pocity dotknutej osoby, preto nestačí len tvrdenie, že dotknutá osoba mala úmysel za miesto svojho bydliska považovať Slovenskú republiku.

28. Žalobca uviedol že od 01.02.2024 bol zaradený ako uchádzač o zamestnanie a zároveň pôsobil na Slovensku, pred týmto obdobím bol poistený v nezamestnanosti v Rakúsku a to v rozhodnom období od 01.02.2020 do 31.01.2024 v Rakúsku. Podľa správneho súdu, tak ako to vyplýva z administratívneho spisu a z rozhodnutia žalovaného, je nesporné že žalobca v tomto období pôsobenia v Rakúsku premiestnil stredisko záujmov práve tam, kde pracoval, trávil tam mimopracovný čas a to spoločne so svojím manželom. Skutočnosť, že žalobca mal naďalej trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, podľa správneho súdu v tomto konkrétnom prípade nie je rozhodujúca, pretože pojem trvalý pobyt v ponímaní vnútroštátnom nemožno stotožňovať s pojmom bydlisko a pobyt v zmysle únievom, nakoľko trvalý pobyt má skôr evidenčný charakter, neodrážajúci realitu. Zároveň úmysel žalobcu byť od začiatku roka 2024 (od 1.2.) nie je relevantný, pretože otázka bydliska je koncipovaná ako otázka faktická, pričom z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo, že v čase výkonu zárobkovej činnosti bol v Rakúsku. Trvalý pobyt ide o predovšetkým o evidenčný údaj, ktorý automaticky neznamená, že sa daná osoba na takto evidovanej adrese skutočne zdržiava. Nemožno z neho dovodiť ani to, že je prejavom intenzívneho vzťahu tejto osoby k danému miestu, mestu resp. štátu. V konečnom dôsledku môže byť len dôsledkom toho, že v inom štáte, v ktorom občan pracuje, je získanie trvalého pobytu spojené s administratívnymi a praktickými ťažkosťami.

29. Vo všeobecnosti správny súd uvádza, že aj pravidelné cesty každé 2 mesiace na dobu 7 dní, nepreukazujú, že by žalobca mal počas výkonu zárobkovej činnosti v zahraničí centrum záujmov na Slovensku. Rovnako ani kúpa nehnuteľností v Slovenskej republike, ani existencia skutočnosti, že na Slovensku žije plnoletá dcéra žalobcu neznamenajú bez ďalšieho, že v danom čase (v čase posudzovania) zostali zachované také kvalifikované väzby žalobcu na Slovensko, ktoré odôvodňujú záver ohľadne existencie pobytu na území Slovenskej republiky pre účely dávok v nezamestnanosti. Správny súd na margo uvedeného dodáva, že ak nemá byť výklad pojmu bydlisko extenzívny, tak nie je možné považovať za centrum záujmov posudzovanej osoby členský štát, v ktorom osoba pracujúca v inom štáte mieni resp. plánuje v ďalekom časovom horizonte (po skončení svojho práce v zahraničí) žiť a za týmto účelom si hodlá zaobstarať nehnuteľnosť. K pojmu obvyklé bydlisko sa vyjadril Súdny dvor Európskej únie aj v rámci konania o predbežnej otázke vo veci C-523/07 zo dňa 21.01.2009, v ktorom uviedol, že „ obvyklým miestom bydliska je treba rozumieť miesto, ktoré dotyčná osoba stanovila ako trvalé alebo obvyklé centrum svojich záujmov s úmyslom priznať tomuto miestu stálu povahu. Za účelom určenia obvyklého bydliska je treba zohľadniť všetky skutkové okolnosti zakladajúce bydlisko a najmä skutočné bydlisko dotyčnej osoby.“

30. Žalobca uviedol, že v Rakúsku býval v podnájme, spolu so svojím manželom, počas pobytu v Rakúsku bývanie nemenil. Je potrebné podotknúť, že takáto forma bývania nie je v daných podmienkach v rámci Rakúska alebo iných členských štátoch ničím neštandardná. Okolnosť, že žalobca mohol ponímať svoj pobyt v Rakúsku ako dočasný vzhľadom na zachovanie trvalého pobytu na Slovensku, nevyklučuje záver, že počas pobytu žalobcu v Rakúsku mal v tomto štáte centrum svojich záujmov, pričom pracovný pomer žalobcu bol uzavretý na dobu neurčitú a trval 4 roky, čo nenasvedčuje dočasnej povahe pobytu žalobcu v Rakúsku.

31. Podľa čl. 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia sa však subjektívne kritérium určenia bydliska posúdi subsidiárne, ak by určenie centra záujmov nebolo možné na základe objektívnych kritérií, resp. by sa dotknuté inštitúcie nevedeli dohodnúť o určení centra záujmov na základe objektívnych kritérií.

Správny súd konštatuje, že závery žalovaného, podľa ktorých si žalobca nezachoval také väzby na území Slovenskej republiky, ktoré by založili racionálny záver o tom, že si žalobca zachoval bydlisko na území Slovenskej republiky, sú správne. Správnosti uvedeného záveru svedčia tie skutočnosti, že žalobca mal počas rozhodného obdobia na území Rakúska stabilnú pracovnú situáciu, stabilne vyriešené bývanie s blízkou osobou (manželom) a zároveň si na území Rakúska plnil daňové povinnosti. Tieto skutočnosti, ktoré konštatoval v napadnutom rozhodnutí žalovaný, logicky odôvodňujú prenesenie a vytvorenie centra záujmov žalobcu v Rakúsku. Na podporu svojich úvah správny súd odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžsk/38/2017 zo dňa 27.11.2018, v ktorom konštatoval (v bode 26), cit.: „na zachovanie bydliska a centra záujmov na Slovensku nepostačuje len zachovanie si evidovaného trvalého pobytu, čo je do veľkej miery len administratívna skutočnosť, ktorá neodzrkadľuje realitu.“ V bode 30 odôvodnenia vyššie citovaného rozsudku súd uviedol, cit.: „otázka bydliska je koncipovaná ako otázka faktická, ktorá je objektivizovaná až do tej miery, že niekedy ani úmysel (počiatkový alebo i trvajúci) a snaha dotknutej osoby nestačia na zachovanie bydliska v krajine pôvodu. Na tieto účely nie je rozhodujúca na prvom mieste citová väzba k svojmu rodisku, či rodičom, ani viac, či menej určitý plán raz v budúcnosti sa opäť presťahovať do krajiny pôvodu, ale skutočné bydlisko, teda miesto, kde osoba zvyčajne býva. „

32. K námietke neexistencie dohody medzi jednotlivými inštitúciami zodpovednými za posúdenie nároku na dávku v nezamestnanosti v tom - ktorom členskom štáte, správny súd uvádza, že posúdenie bydliska pre účely posúdenia nároku na dávku v nezamestnanosti je výlučnou právomocou iba tej inštitúcie, kde bol uplatnený nárok na dávku v nezamestnanosti, t.j. v tomto prípade prvostupňovým správnym orgánom. Navyše z pohľadu súdu táto otázka nebola sporná. Obdobne sa touto otázkou zaoberal aj Najvyšší správny súd SR v rozsudku sp.zn. 7Ssk/88/2022 zo dňa 27.09.2023, kde v bode 35 cit.: „ Čo sa týka namietaného nekomunikovania žalovanej s írskou inštitúciou sociálneho poistenia, na takúto komunikáciu nebol žiadny dôvod. Posúdenie bydliska je výlučnou právomocou tej inštitúcie, kde bol uplatnený nárok na dávku v nezamestnanosti, teda žalovanej. Žalobkyňa vo Vyhlásení a aj do zápisnice zo dňa 20.11.2019 (v zhode s manželom) uviedla, že o dávku v nezamestnanosti v Írsku nežiadala, lebo by jej nárok nevznikol. Írska inštitúcia sociálneho poistenia nemala žiaden dôvod vyjadrovať sa k bydlisku žalobkyne, nejde teda o spor inštitúcií, ktorý by bolo potrebné riešiť. Nakoľko k rozdielu v stanoviskách nedošlo, zvolila žalovaná priamu aplikáciu kritérií plynúcich z článku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia (pozri napr. rozsudok NS SR sp. zn. 1Sžso/26/2016, sp. zn. 7Sžsk/91/2020), na základe ktorých určila, že bydliskom žalobkyne v posudzovanom období bolo Írsko.“ Z uvedeného túto námietku nevyhodnotil správny súd ako dôvodnú.

33. Vo vzťahu k existencii ďalších skutočností ako je bankový účet, životné poistenie, poplatky za služby spojené s bývaním, kúpa osobného automobilu, kúpa nehnuteľností v Slovenskej republike, správny súd poukazuje, že tieto skutočnosti by mohli byť podstatné a dôvodné najmä vtedy, kedy by sa skúmal úmysel žalobcu zotrvať t.j. keby bolo sporné, v ktorej krajine mal žalobca centrum záujmov. V danom prípade centrum záujmov žalobcu nebol sporný. Správny súd odkazuje na článok 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, podľa ktorého platí, že posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sú uvedené v článku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia nevedie k dohode, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako to vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody ktoré túto osobu viedli k presťahovaniu. Úmysel žalobcu a dôvody jeho odchodu do zahraničia nie sú teda relevantné, keďže postup podľa článku 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia sa používa subsidiárne, keď sú nie sú splnené podmienky uvedené v článku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. V tomto prípade správny súd mal za to, že neprichádza do úvahy aplikácia článku 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, nakoľko z konania bolo nesporné, že bydlisko žalobcu v čase jeho zamestnania bolo v Rakúsku. Správny súd odkazuje na podporu svojho rozhodnutia na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn.1Sžsk/38/2017 zo dňa 21.10.2018, kde v bode 30 súd uviedol cit.: „otázka bydliska koncipovaná ako otázka faktická, ktorá je objektivizovaná až do tej miery, že niekedy ani úmysel (počiatkový alebo i trvajúci) a snaha dotknutej osoby nestačia na zachovanie bydliska v krajine pôvodu. Na tieto účely nie je rozhodujúce na prvom mieste citová väzba k svojmu rodisku či rodičom, ani viac či menej určitý plán raz v budúcnosti sa opäť presťahovať do krajiny pôvodu, ale skutočné bydlisko, teda miesto, kde osoba zvyčajne býva koniec citácie.“. Správny súd ohľadne skutočností, že žalobca platil na území Slovenskej republiky platil poplatok za energie za byt, platil poistenie nehnuteľnosti, životné poistenie samo o sebe bez ďalšieho nemožno považovať za preukázané, že skutočne centrum za mnou žalobcu bola Slovenská republika, toto centrum je potrebné považovať za miesto, kde skutočne

býval. (napr. rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 7Ssk/170/2022 z 27. 09. 2023). Vo vzťahu k existencii bankového účtu v Slovenskej republike, správny súd uvádza, že ani toto kritérium nie je podstatným pre ustálenie centra záujmu žalobcu v Slovenskej republike, pretože uskutočňovanie rôznych typov bankových transakcií (a to aj cezhraničných), nemôže v dnešnej dobe internetového bankovníctva predstavovať žiadny podstatný problém (napr. Rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 6 Ssk 89/2023 z 20.12.2023).

34. Správny súd sa stotožňuje s vyjadrením žalovaného v tom, že princíp poskytovania dávky v nezamestnanosti v prípade zamestnancov využívajúcich voľný pohyb pracovnej sily v rámci Európskej únie, je založený prioritne na požiadavke, aby uvedenú dávku zamestnancovi po skončení jeho pracovného pomeru na území niektorého z členských štátov, poskytoval primárne ten členský štát, na území ktorého o túto dávku žiadajúca dotknutá osoba, naposledy pred podaním žiadosti o priznanie dávky v nezamestnanosti, bola účastnou na poistení v nezamestnanosti a teda kde prispievala do systému sociálneho poistenia, z ktorého jej predmetná dávka bude aj poskytnutá. Je teda logické, že žalobca prioritne mal žiadať o dávku v nezamestnanosti v štáte, kde platil aj povinné odvody na poistenie pre prípad nezamestnanosti. Koordinačné nariadenie však umožnilo požiadať o dávku nezamestnanosti špecifických, výnimočných prípadoch, keď ostalo centrum záujmov žiadateľa na území inom v akom vykonával prácu a kde platil povinné odvody. Žalovaný správne poukázal na skutočnosť, že žalobca si mal primárne uplatniť dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom si plnil svoju poisťovaciu povinnosť a nič žalobcovi nebránilo, aby si žalobca požiadal o export tejto dávky. Podľa pravidiel EÚ pre koordináciu sociálneho zabezpečenia je poistenec v zásade povinný požiadať o dávku v nezamestnanosti v krajine, kde naposledy pracoval, a to aj vtedy, keď sa plánuje presťahovať alebo vrátiť do svojej domovskej krajiny. Jednotlivé členské štáty môžu mať vnútroštátne predpisy, ktoré stanovujú ďalšie podmienky pre pobyt a uplatnenie nároku na dávku v nezamestnanosti po skončení práce.

35. Vo vzťahu k námietke, že na území Slovenska má žalobca plnoletú dcéru a vnučku správny súd odkazuje na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Ssk/49/2022 zo dňa 28.02.2023 v ktorom cit.: „kritériám rodinnej situácie sa však vzťahuje len k úzkej rodine t.j. s rodinným príslušníkom zmysle článku 1 písm. i) bod 2 základného nariadenia to sú manžel alebo manželka neploleté deti a nezaopatrené deti iné rodinné Ves by možno považovať len za málo významné.“ V danom prípade manžel žalobcu bol spoločne so žalobcom v Rakúsku, kde obaja pracovali a kde obaja spoločne bývali. Na území Slovenskej republiky mal žalobca plnoletú dcéru a vnučku pričom v konaní nebola preukázaná povinnosť vyživovať svoju plnoletú dcéru, respektíve povinnosť starostlivosti o svoju plnoletú dcéru.

36. Nad rámec vyššie uvedeného správny súd poukázal na námietku žalobcu v podanom odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu, v ktorom žalobca uviedol, že v inom konaní pred prvostupňovým správnym orgánom bol priznaný nárok na dávku v nezamestnanosti, táto námietka nebola následne bližšie rozvinutá, bola však žalovaným v postačujúcej miere zodpovedaná. Uvedená skutočnosť by bola spôsobilá zakladať porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, nebola však ďalej rozvinutá zo strany žalobcu a žalovaný sa v rámci žalovaného rozhodnutia v postačujúcej miere s touto námietkou vysporiadal.

37. Správny súd na doplnenie uvádza, že žalovaný sa vyčerpávajúcim spôsobom v žalovanom rozhodnutí vysporiadal s jednotlivými kritériami na základe, ktorých bolo posúdené centrum záujmov žalobcu, a teda aj samotné bydlisko žalobcu. Žalovaný posúdil – i) dĺžku a trvalosť prítomnosti žalobcu na území členského štátu, ii) situáciu žalobcu vrátane povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa táto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy, iii) rodinný stav a rodinné väzby žalobcu, iv) bytovú situáciu žalobcu, najmä či je táto situácia stabilná, v) členský štát, ktorý sa považuje za miesto bydliska žalobcu na daňové účely. Správny súd dospel k záveru, že žalovaný dostatočne skúmal objektívne kritéria, na základe ktorých mohol určiť centrum záujmov a bydlisko žalobcu, a teda, že žalobca mal centrum svojich záujmov počas výkonu poslednej pracovnej činnosti v Rakúsku, zdôvodnenie bolo postačujúce, logické a malo oporu v administratívnom spise. Na doplnenie správny súd uvádza, že prvostupňové rozhodnutie z pohľadu súdi čiastočne trpelo vadou, ktorú žalobca v odvolaní namietal, je však potrebné poznamenať, že v súlade s § 218 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, žalovaný v dostatočnej miere tento nedostatok odôvodnenia odstránil. Nakoľko predmetom prieskumu bolo druhostupňové rozhodnutie, ktoré už netrpelo vadou prvostupňového rozhodnutia,

žalovaný sa v dostatočnej miere vysporiadal s námietkami žalobcu, v podanom odvolaní postup logicky zdôvodnil odkazom na platné predpisy správny, súd nevidel dôvod na zrušenie žalovaného rozhodnutia a preto námietku nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov posúdil ako nedôvodnú.

38. Správny súd podľa § 203 ods. 2 SSP vzhľadom ku skutočnosti, že sa jednalo o správnu žalobu fyzickej osoby nebol viazaný žalobnými bodmi a posudzoval žalobu komplexne.

39. Podľa § 119 SSP v znení účinnom v rozhodnom čase správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, ak tento zákon neustanovuje inak. Správny súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia alebo na rozhodnutie vo veci.

40. Z uvedených dôvodov správny súd považuje napadnuté rozhodnutie žalovaného a jemu predchádzajúce prvostupňové rozhodnutie a postup, ktorý predchádzal, za správne, súladné s príslušnými právnymi predpismi, žalovaný vec správne právne posúdil, náležite sa vysporiadal s odvolacími námietkami žalobcu a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP zamietol.

41. Podľa § 163 SSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v súvislosti s uplatňovaním a bránením práva na správnom súde.

42. Podľa § 168 SSP žalovanému prizná správny súd podľa pomeru jeho úspechu vo veci voči žalobcovi právo na náhradu dôvodne vynaložených trov konania iba, ak to možno spravodlivo požadovať. Orgánu štátnej správy však náhradu trov právneho zastúpenia možno priznať len výnimočne.

43. O náhrade trov konania medzi žalobcami a žalovaným rozhodol správny súd podľa §168 SSP, pretože žalobca nemal v konaní ani len čiastočný úspech, avšak keďže v konaní správny súd nezistil žiadne výnimočné dôvody, pre ktoré by úspešnému žalovanému ich priznal a ich úhradu by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať, správny súd mu nárok na ich náhradu voči žalobcovi nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú možno podať na Správnom súde v Košiciach v lehote jedného mesiaca od doručenia tohto rozhodnutia. Zmeškanie uvedenej lehoty nemožno odpustiť.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP (ktorému správnomu súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania) uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). (§ 445 ods. 1 SSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správnomu súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 SSP odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 ods. 1 písm. g) až i) SSP sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom (§ 440 ods. 2 SSP).

V kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podanej kasačnej sťažnosti (§ 441 SSP).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP).

Kasačná sťažnosť nemá odkladný účinok, ak SSP neustanovuje inak (§ 446 ods. 1 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

Uvedená povinnosť neplatí, ak

a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 1 písm. c) a d),

c) je žalovaným Centrum právnej pomoci. (§ 449 ods. 1, 2 SSP).